

пытали стражыте, но никой го не познахъ, само облеклото мѣ намѣрили. Дверницыте рекли: тоа часъ дойде единъ человекъ, даде ни двѣте златны царски чашы, и рече ни да отвориме поскоро, защо го пратилъ царь да управи стражыте по-добрѣ, и да выка войводыте на-царскіа совѣтъ. Тогава Кантаркѣсъ съ царь Кріса, като видѣли лѣкавшината Александрова, зели 300: человекы конницы, и отишли подира мѣ да го гонатъ. Догдѣ да изгрѣе сѣнцето отишли на рѣката, и като видѣли Александра чи преминалъ рѣката, и сѣделъ съ неговыте си, паднали въ голѣмъ страхъ и мысль.

АЛЕКСАНДРЪ СЕ РУГАЕ НА ГОНИТЕЛЫТЕ.

Рѣката коато преминалъ Александръ была такава, щото ноща замръзновала, а дена се размразавала. Александръ като видѣлъ гонителыте рекълъ имъ: какво тржсите, о человекы! вѣтърѣ ли пѣдите; но вѣтаро никой го нестига. Биждате съ учите си, защо Македонскыте конѣ не ги държатъ нито горы нито рѣки, какво послѣдовате все; идете речете на-царь Даріа, защо за честъта коато ме направи, благодаримъ мѣ, но не до край. Затова нека е готовъ на рѣката да пріеме койжтъ.

СКРЪБЪ ДАРИЕВА.

Кантаркѣсъ се вѣрналъ при Даріа, и мѣ казалъ защо Александръ вѣгналъ: а Дарій като члалъ художеството Александрово, заплакалъ и рекълъ: видѣхте ли началницы, какво художество ни направи сыно Філіпповъ. Сичкото ны царство